

การใช้ “รักษาราชการแทน” กับ “รักษาการในตำแหน่ง”

สุชุม ธรรมประทีป
คณะทำงานประชาสัมพันธ์สำนักงานกองการเจ้าหน้าที่

สวัสดิศรัภพท่านผู้อ่านที่เคารพทุกท่าน มีผู้สงสัยเกี่ยวกับการใช้คำว่า “รักษาราชการแทน” กับ “รักษาการในตำแหน่ง” มีความแตกต่างกันอย่างไร จะใช้กับใครได้บ้าง โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบในการจัดทำคำสั่งแต่งตั้งโยกย้ายต่างๆ ผู้เขียนจึงขออธิบายขยายความจากที่ได้ศึกษาหาความรู้ในเรื่องนี้มาตอบข้อสงสัยดังกล่าว ดังต่อไปนี้

การ “รักษาราชการแทน” ใช้ในกรณีที่ตำแหน่งในราชการว่างลงหรือผู้ดำรงตำแหน่งไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ราชการได้ จึงต้องมีการแต่งตั้งผู้รักษาราชการแทนเพื่อปฏิบัติราชการตามอำนาจหน้าที่ของตำแหน่งนั้นๆ เพื่อที่จะทำให้การบริหารและปฏิบัติราชการมีความต่อเนื่อง ไม่เกิดผลเสียหายต่องานราชการ โดยมีบทบัญญัติไว้ในมาตรา 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 56 และ 64 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 ที่บัญญัติเรื่องการแต่งตั้งผู้รักษาราชการแทนในตำแหน่งต่างๆ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นตำแหน่งระดับหัวหน้าส่วนราชการ (พูดแบบไม่เป็นทางการก็คือ ระดับหัวๆ) ได้แก่ นายกรัฐมนตรี (มาตรา 41) รัฐมนตรี (มาตรา 42) เลขาธิการรัฐมนตรี (มาตรา 43) ปลัดกระทรวงและรองปลัดกระทรวง (มาตรา 44) ปลัดทบวงและรองปลัดทบวง (มาตรา 45) อธิบดีและรองอธิบดี (มาตรา 46) เลขาธิการกรมและหัวหน้าส่วนราชการตามมาตรา 33 วรรคสอง ก็คือหัวหน้าส่วนราชการระดับต่างๆ ของกรม ตามกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการกรมนี้เอง (มาตรา 47) ผู้ว่าราชการจังหวัด (มาตรา 56) และนายอำเภอ (มาตรา 64)

ในมาตรา 48 นั้น เป็นการบัญญัติอำนาจหน้าที่ของผู้รักษาราชการแทน โดยให้ผู้รักษาราชการแทนตามความในพระราชบัญญัตินี้มีอำนาจหน้าที่เช่นเดียวกับผู้ซึ่งตนแทน ทั้งนี้ในกรณีที่มิกฎหมายอื่นแต่งตั้งให้ผู้ดำรงตำแหน่งใดเป็นกรรมการหรือให้อำนาจหน้าที่อย่างใด ก็ให้ผู้รักษาราชการแทนหรือผู้ปฏิบัติราชการแทนมีอำนาจหน้าที่เป็นกรรมการหรือมีอำนาจหน้าที่เช่นเดียวกับผู้ดำรงตำแหน่งนั้นในการรักษาราชการแทนหรือปฏิบัติราชการแทนด้วย แล้วแต่กรณี และในกรณีที่ผู้ดำรงตำแหน่งใดหรือผู้รักษาราชการแทนผู้ดำรงตำแหน่งนั้นมอบหมายหรือมอบอำนาจให้ผู้ดำรงตำแหน่งอื่นปฏิบัติราชการแทน ให้ผู้ปฏิบัติราชการแทนมีอำนาจหน้าที่เช่นเดียวกับผู้ซึ่งมอบหมายหรือมอบอำนาจ ก็หมายความว่าหากผู้ดำรงตำแหน่งมีอำนาจหน้าที่เช่นใด ก็ให้ผู้รักษาราชการแทนมีอำนาจและหน้าที่เช่นนั้นเท่ากันทุกประการ เสมือนเป็นผู้ดำรงตำแหน่งนั้นๆ เอง

ส่วนมาตรา 49 บัญญัติไว้ว่า การเป็นผู้รักษาราชการแทนตามพระราชบัญญัตินี้ไม่กระทบกระเทือนอำนาจนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีเจ้าสังกัด ปลัดกระทรวง หรือผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่าปลัดกระทรวง ปลัดทบวง อธิบดีหรือผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่าอธิบดี ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาที่จะแต่งตั้งข้าราชการอื่นเป็นผู้รักษาราชการแทนตามอำนาจหน้าที่ที่มีอยู่ตามกฎหมาย โดยกรณีที่มีการแต่งตั้งข้าราชการอื่นเป็นผู้รักษาราชการแทน ให้ผู้ดำรงตำแหน่งรองหรือผู้ช่วยพ้นจากความเป็นผู้รักษาราชการแทนนับแต่เวลาที่ผู้ได้รับแต่งตั้งตามวรรคหนึ่งเข้ารับหน้าที่ นอกจากนี้ในมาตรา 50 บัญญัติว่าความในหมวดนี้ (การรักษาราชการแทน) มิให้ใช้บังคับแก่ราชการในกระทรวงที่เกี่ยวกับทหาร

สำหรับการ “รักษาการในตำแหน่ง” นั้น มีบัญญัติไว้ในมาตรา 68 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ซึ่งบัญญัติไว้ว่า ในกรณีที่ตำแหน่งข้าราชการพลเรือนสามัญว่างลง หรือผู้ดำรงตำแหน่งไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ราชการได้ และเป็นกรณีที่มิได้บัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 57 มีอำนาจสั่งให้ข้าราชการพลเรือนที่เห็นสมควรรักษาการในตำแหน่งนั้นได้ โดยให้ผู้รักษาการในตำแหน่งมีอำนาจหน้าที่ตามตำแหน่งที่

รักษาการนั้น และในกรณีที่มีกฎหมายอื่น กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ มติของคณะรัฐมนตรี มติคณะกรรมการตามกฎหมายหรือคำสั่งผู้บังคับบัญชา แต่งตั้งให้ผู้ดำรงตำแหน่งนั้น ๆ เป็นกรรมการ หรือให้มีอำนาจหน้าที่อย่างใด ก็ให้ผู้รักษาการในตำแหน่งทำหน้าที่กรรมการ หรือมีอำนาจหน้าที่อย่างนั้นในระหว่างที่รักษาการในตำแหน่งแล้วแต่กรณี ก็หมายถึงว่า หากผู้ดำรงตำแหน่งมีอำนาจหน้าที่เช่นใด ก็ให้ผู้รักษาการในตำแหน่งมีอำนาจและหน้าที่เช่นนั้นเท่ากันทุกประการ เสมือนเป็นผู้ดำรงตำแหน่งนั้น ๆ เอง เช่นเดียวกับกรณีการรักษาการแทน

ดังนั้น กล่าวโดยสรุป ข้อสังเกตที่สำคัญของการใช้คำว่า “รักษาราชการแทน” กับ “รักษาการในตำแหน่ง” ก็คือในกรณีที่ไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งหรือผู้ดำรงตำแหน่งไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ราชการได้ หากไม่ใช่ตำแหน่งที่กำหนดให้ใช้คำว่า “รักษาราชการแทน” ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 มาตรา 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 56 และ 64 แล้ว ตำแหน่งอื่น ๆ นอกเหนือจากนี้ก็ให้ใช้คำว่า “รักษาการในตำแหน่ง” ตามมาตรา 68 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ทั้งสิ้น

ที่ผ่านมาเรื่องที่มีมักจะเป็นที่ถกเถียงกันมากก็คือ กรณีหัวหน้าส่วนราชการระดับจังหวัดและอำเภอ (เช่น ตำแหน่งพัฒนาการจังหวัดและตำแหน่งพัฒนาการอำเภอ) วางลง (ไม่มีผู้ดำรงตำแหน่ง) หรือผู้ดำรงตำแหน่งไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ราชการได้ การแต่งตั้งข้าราชการให้ปฏิบัติหน้าที่ราชการแทนในตำแหน่งดังกล่าว จะใช้คำว่าอะไรระหว่าง “รักษาราชการแทน” กับ “รักษาการในตำแหน่ง” คำตอบในเรื่องนี้ก็ต้องกลับไปพิจารณาก่อนว่าตำแหน่งพัฒนาการจังหวัดและพัฒนาการอำเภอเป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมายใดระหว่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 กับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ตามมาตราต่างๆ ที่ได้หยิบยกขึ้นมาอธิบายแล้วข้างต้น

เริ่มจากพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน จะพบว่าในมาตรา 47 ได้บัญญัติไว้ว่า “ในกรณีที่ไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการกรมตามมาตรา 33 วรรคหนึ่ง หรือหัวหน้าส่วนราชการตามมาตรา 33 วรรคสอง หรือมีแต่ไม่อาจปฏิบัติราชการได้ ให้อธิบดีแต่งตั้งข้าราชการในกรมคนหนึ่งซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าหัวหน้ากองหรือเทียบเท่า เป็นผู้รักษาราชการแทน” คำถามต่อไปก็คือ แล้วหัวหน้าส่วนราชการตามมาตรา 33 คือใครบ้าง ในมาตรา 33 บัญญัติไว้ว่า

“มาตรา 33 สำนักงานเลขาธิการกรมมีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับราชการทั่วไปของกรม และราชการที่มิได้แยกให้เป็นหน้าที่ของกองหรือส่วนราชการใดโดยเฉพาะ มีเลขาธิการกรมเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการและรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการของสำนักงานเลขาธิการกรม

ส่วนราชการตามมาตรา 31 วรรคหนึ่ง (2) และส่วนราชการตามมาตรา 31 วรรคสอง ให้มีอำนาจหน้าที่ตามที่ได้กำหนดไว้ให้เป็นหน้าที่ของส่วนราชการนั้น ๆ โดยให้มีผู้อำนวยการกอง หัวหน้ากอง หรือหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่เทียบเท่าผู้อำนวยการกอง หรือหัวหน้ากอง หรือหัวหน้าส่วนราชการตามมาตรา 31 วรรคสอง เป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการ และรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการ

ในมาตรา 33 วรรคสอง ก็ไปอ้างอิงกับมาตรา 31 อีกด้วย ก็ต้องตามไปดูว่าส่วนราชการตามมาตรา 31 วรรคหนึ่ง (2) และส่วนราชการตามมาตรา 31 วรรคสอง มีอะไรบ้าง

มาตรา 31 บัญญัติไว้ดังนี้

“มาตรา 31 กรมซึ่งสังกัดหรือไม่สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวง หรือทบวง อาจแบ่งส่วนราชการดังนี้

(1) สำนักงานเลขาธิการกรม

(2) กองหรือส่วนราชการที่มีฐานะเทียบกอง เว้นแต่บางกรมเห็นว่าไม่มีความจำเป็นจะไม่แยกส่วนราชการตั้งขึ้นเป็นกองก็ได้

กรมใดมีความจำเป็น จะแบ่งส่วนราชการโดยให้มีส่วนราชการอื่นนอกจาก (1) หรือ (2) ก็ได้
สำหรับกรมตำรวจและสำนักงานอัยการสูงสุด จะแบ่งส่วนราชการให้เหมาะสมกับราชการของ
ตำรวจหรือราชการของอัยการก็ได้”

จากมาตรา 31 การแบ่งส่วนราชการของกรมในปัจจุบันเป็นไปตามบทบัญญัติใน**มาตรา 8 ฉ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534** ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย**พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2543** ที่ได้ระบุไว้ว่า “การแบ่งส่วนราชการภายในสำนักงานเลขาธิการรัฐมนตรี กรม หรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นและมีฐานะเป็นกรม ให้ออกเป็นกฎกระทรวงและระบุอำนาจหน้าที่ของแต่ละส่วนราชการไว้ในกฎกระทรวงด้วย...” โดยกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการกรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย พ.ศ. 2552 ซึ่งใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน ได้แบ่งส่วนราชการของกรมการพัฒนาชุมชนไว้ ดังนี้

“ข้อ 3 ให้แบ่งส่วนราชการกรมการพัฒนาชุมชน ดังต่อไปนี้

ก. ราชการบริหารส่วนกลาง

- (1) สำนักงานเลขาธิการกรม
- (2) กองการเจ้าหน้าที่
- (3) กองคลัง
- (4) กองแผนงาน
- (5) ศูนย์สารสนเทศเพื่อการพัฒนาชุมชน
- (6) สถาบันการพัฒนาชุมชน
- (7) สำนักพัฒนาทุนและองค์การการเงินชุมชน
- (8) สำนักส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่นและวิสาหกิจชุมชน
- (9) สำนักเสริมสร้างความเข้มแข็งชุมชน

ข. ราชการบริหารส่วนภูมิภาค

- (1) สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัด
- (2) สำนักงานพัฒนาชุมชนอำเภอ”

นั้นแสดงว่า ส่วนราชการตามข้อ 3 ของกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการกรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย พ.ศ. 2552 ซึ่งรวมถึงสำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัดและสำนักงานพัฒนาชุมชนอำเภอ เป็นส่วนราชการตามความในมาตรา 31 และมาตรา 33 วรรคสอง ของพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ดังนั้นหัวหน้าส่วนราชการตามมาตรา 33 ของพระราชบัญญัตินี้ในส่วนของกรมการพัฒนาชุมชนจึงได้แก่ เลขาธิการกรม ผู้อำนวยการสำนัก/กอง/ศูนย์สารสนเทศฯ/สถาบันการพัฒนาชุมชน พัฒนาการจังหวัด และพัฒนาการอำเภอ

ดังนั้น กรณีที่ตำแหน่งหัวหน้าส่วนราชการระดับจังหวัดและอำเภอว่างลง (ไม่มีผู้ดำรงตำแหน่ง) หรือผู้ดำรงตำแหน่งไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ราชการได้ (เช่น ตำแหน่งพัฒนาการจังหวัดและตำแหน่งพัฒนาการอำเภอ) จึงต้องใช้คำว่า **“รักษาราชการแทน”** ในการแต่งตั้งข้าราชการให้ปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งดังกล่าวในระหว่างรอการแต่งตั้งผู้ดำรงตำแหน่งตัวจริงเข้าสู่ตำแหน่งหรือรอผู้ดำรงตำแหน่งตัวจริงกลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการ ซึ่งเป็นไปตามบทบัญญัติในมาตรา 47 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดินนั่นเอง และเนื่องจากในมาตรา 47 ได้บัญญัติให้อธิบดีแต่งตั้งข้าราชการในกรมคนหนึ่งซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าหัวหน้ากองหรือเทียบเท่า เป็นผู้รักษาราชการแทน อธิบดีกรมการพัฒนาชุมชนจึงต้องมอบอำนาจให้ผู้ว่า

ราชการจังหวัดเป็นผู้ปฏิบัติราชการแทนในการแต่งตั้งผู้รักษาราชการแทนทั้งตำแหน่งพัฒนาการจังหวัดและตำแหน่งพัฒนาการอำเภอ (คำสั่งกรมการพัฒนาชุมชน ที่ 516/2552 ลงวันที่ 18 พฤศจิกายน พ.ศ. 2552)

ปัญหายังมีอีกประการหนึ่งคือมาตรา 47 บัญญัติให้อธิบดีแต่งตั้งข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าหัวหน้ากองหรือเทียบเท่า เป็นผู้รักษาราชการแทน แต่ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 มิได้มีการเทียบตำแหน่งไว้ว่าตำแหน่งใดคือตำแหน่งหัวหน้ากองหรือเทียบเท่า (ต่างจากพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ที่มีบทบัญญัติไว้ในมาตรา 42) ดังนั้น สำนักงาน ก.พ.ร. จึงได้มีหนังสือที่ นร 1200/ว 33 ลงวันที่ 2 พฤศจิกายน 2552 แจ้งเวียนกระทรวง กรม และจังหวัดให้ทราบความเห็นของคณะอนุกรรมการพัฒนาระบบราชการเกี่ยวกับการตีความและวินิจฉัยปัญหากฎหมายในการบริหารราชการแผ่นดินว่า การแต่งตั้งผู้รักษาราชการแทนตามมาตรา 47 ดังกล่าว อธิบดีจะต้องแต่งตั้งข้าราชการในกรมเท่านั้น อธิบดีจะแต่งตั้งข้าราชการจากกรมอื่นหาได้ไม่ และคำว่า “ข้าราชการในกรมคนหนึ่งซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าหัวหน้ากองหรือเทียบเท่า” นั้น หมายความว่าถึงข้าราชการในกรมทุกประเภทที่ดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าหัวหน้ากองหรือเทียบเท่า มิได้หมายความว่าเฉพาะข้าราชการที่ดำรงตำแหน่งบริหารไม่ต่ำกว่าหัวหน้ากองหรือเทียบเท่า เท่านั้น ประกอบกับปัจจุบัน สำนักงาน ก.พ. ได้มีหนังสือ ที่ นร 1001/ว 23 ลงวันที่ 18 กันยายน 2552 เรื่อง หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการกำหนดตำแหน่งบังคับบัญชาข้าราชการพลเรือน โดยได้กำหนดตำแหน่งที่ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา 57 กำหนดให้บังคับบัญชาข้าราชการพลเรือนในส่วนราชการหรือหน่วยงานใดในฐานะใดซึ่ง ก.พ. ได้กำหนดให้เป็นตำแหน่งประเภททั่วไป ระดับชำนาญงานขึ้นไป ประเภทวิชาการระดับชำนาญการขึ้นไป หรือประเภทอำนวยการ บังคับบัญชาในฐานะผู้อำนวยการกอง หรือหัวหน้ากอง

ดังนั้น คณะอนุกรรมการพัฒนาระบบราชการเกี่ยวกับการตีความและวินิจฉัยปัญหากฎหมายในการบริหารราชการแผ่นดิน จึงเห็นว่า การแต่งตั้งผู้รักษาราชการแทนตามมาตรา 47 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 และที่แก้ไขเพิ่มเติม อธิบดีสามารถแต่งตั้งข้าราชการในกรมคนหนึ่งซึ่งดำรงตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่ง ดังต่อไปนี้ เป็นผู้รักษาราชการแทนได้ คือ

1. ตำแหน่งประเภทบริหาร ได้แก่ ระดับต้นหรือระดับสูง
2. ตำแหน่งประเภทอำนวยการ ได้แก่ ระดับต้นหรือระดับสูง
3. ตำแหน่งประเภทวิชาการ ได้แก่ ระดับชำนาญการ ระดับชำนาญการพิเศษ ระดับเชี่ยวชาญ หรือระดับทรงคุณวุฒิ หรือ
4. ตำแหน่งประเภททั่วไป ได้แก่ ระดับชำนาญงาน ระดับอาวุโส หรือระดับทักษะพิเศษ

อาจมีผู้สงสัยอีกว่า แล้วตำแหน่งผู้อำนวยการกลุ่มตรวจสอบภายใน ผู้อำนวยการกลุ่มพัฒนาระบบบริหาร และตำแหน่งผู้อำนวยการกองที่กรมจัดตั้งขึ้นเป็นส่วนราชการภายใน เช่น ผู้อำนวยการกองประชาสัมพันธ์ เป็นต้น จะใช้คำว่าแต่งตั้งผู้รักษาราชการแทน หรือแต่งตั้งผู้รักษาราชการในตำแหน่ง คำตอบคือตำแหน่งเหล่านี้ไม่ถือว่าเป็นหัวหน้าส่วนราชการตามนัยของมาตรา 31 วรรคหนึ่ง (2) และมาตรา 31 วรรคสอง และมาตรา 33 วรรคสอง แม้ว่ากลุ่มตรวจสอบภายในและกลุ่มพัฒนาระบบบริหารจะปรากฏในกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการของกรมตามข้อ 4 และข้อ 5 ก็ตาม โดยมีสถานะเป็นกลุ่มงานที่ขึ้นตรงต่ออธิบดีเท่านั้น ไม่ได้มีสถานะเป็นส่วนราชการตามข้อ 3 ในกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการกรมฯ ส่วนกองประชาสัมพันธ์ก็มีใช้ส่วนราชการที่ปรากฏในกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการกรมฯ ดังนั้นจึงต้องใช้คำว่า “รักษาราชการในตำแหน่ง” ตามมาตรา 68 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551

ผู้เขียนขอสรุปเป็นตารางให้ง่ายต่อการเข้าใจและสะดวกในการจดจำเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการแต่งตั้งผู้รักษาราชการแทนและแต่งตั้งผู้รักษาราชการในตำแหน่งต่างๆ ของกรมการพัฒนาชุมชน ดังนี้

มาตรา 46, 47 พ.ร.บ.ระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534		มาตรา 68 พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551	
(1) ตำแหน่งที่ใช้คำว่า รักษาราชการแทน (รทท.)	(2) ข้าราชการที่จะแต่งตั้งไป “รักษาราชการแทน”	(3) ตำแหน่งที่ใช้คำว่า รักษาการในตำแหน่ง (รทน.)	(4) ข้าราชการที่จะแต่งตั้งไป “รักษาการในตำแหน่ง”
1. อธิบดีและรองอธิบดี (ม.46) 2. ผอ.สำนักทุกสำนัก 3. ผอ.สถาบันการพัฒนาชุมชน 4. ผอ.ศูนย์สารสนเทศฯ 5. เลขาธิการกรม 6. ผอ.กองทุกกอง 7. พัฒนาการจังหวัด 8. พัฒนาการอำเภอ	เป็นข้าราชการที่ดำรงตำแหน่ง ดังต่อไปนี้ 1. ประเภทบริหาร ได้แก่ ระดับต้นหรือสูง (S1/S2) 2. ประเภทอำนวยการ ได้แก่ ระดับต้นหรือสูง (M1/M2) 3. ประเภทวิชาการ ได้แก่ ระดับชำนาญการ (K2) ขึ้นไป 4. ประเภททั่วไป ได้แก่ ระดับชำนาญงาน (O2) ขึ้นไป	ตำแหน่งอื่นๆ นอกเหนือจาก ตำแหน่งตาม (1) ได้แก่ -ผู้ตรวจราชการกรม, -ผู้เชี่ยวชาญ (ชช.), -ผอ.กองที่ตั้งเป็นการภายใน, -ผอ.กลุ่ม/กลุ่มงาน, -หัวหน้ากลุ่มงาน, -ตำแหน่งข้าราชการอื่นๆ ใน สังกัดกรมการพัฒนาชุมชน	ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจ สั่งบรรจุตามมาตรา 57 มี อำนาจสั่งให้ข้าราชการพลเรือน ที่เห็นสมควรรักษาการใน ตำแหน่งนั้นได้
	-ปลัดกระทรวงเป็นคนแต่งตั้ง ผู้รักษาราชการแทนอธิบดี -อธิบดีเป็นคนแต่งตั้งผู้รักษา ราชการแทนรองอธิบดี/ ผอ.สำนัก/ผอ.สถาบัน/ผอ.ศูนย์/ เลขาธิการกรม/ผอ.กอง/ พัฒนาการจังหวัด/ พัฒนาการอำเภอ -อธิบดีมอบอำนาจให้ผู้ว่าราชการ จังหวัดปฏิบัติราชการแทนใน การแต่งตั้งผู้รักษาราชการแทน พัฒนาการจังหวัด/พัฒนาการ อำเภอ		-อธิบดีเป็นคนแต่งตั้งผู้รักษา การในตำแหน่งตาม (3) -ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นคน แต่งตั้งข้าราชการของกรมใน สังกัดจังหวัดเป็นผู้รักษาการ ในตำแหน่งที่สังกัดสำนักงาน พัฒนาชุมชนจังหวัดและ สำนักงานพัฒนาชุมชนอำเภอ (ยกเว้นตำแหน่งพัฒนาการ จังหวัดและพัฒนาการอำเภอ ที่เป็นไปตาม (1)) -ทั้งนี้เป็นไปตามมาตรา 57 และ 68 ของ พ.ร.บ.ระเบียบ ข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2551

หวังว่าทั้งหมดที่อธิบายมานี้ คงจะช่วยสร้างความกระจ่างและเป็นประโยชน์สำหรับการทำงานในส่วนที่เกี่ยวข้องได้ตามสมควรนะครับ สู้ดทำยาก่อนจากฝากข้อคิดคำคมที่สรรหามาทำนลิให้กันอีกเช่นเคยครับ...
“อย่ารินน้ำให้เต็มถ้วย ถ้าเต็มถ้วยก็เกินความพอดี (ความไม่รู้จักพอ) ในลาภ ยศ สรรเสริญ” ข้อคิดจาก
 เรื่องอิมซังอ๊ก ยอดพ่อค้าหัวใจตระหนง ที่เคยฉายทางไทยทีวีสีช่อง 3

ขอบคุณความดีอันบริสุทธิ์และจิตเจตนาอันเป็นกุศลที่ท่านผู้อ่านทุกท่านได้กระทำไว้มาโดยตลอด ได้นำพาความร่มเย็นผาสุก ความสำเร็จ และความเจริญออกงามในชีวิต ให้บังเกิดแต่ท่านผู้อ่านและครอบครัวตลอดจนบุคคลอันเป็นที่รักและเคารพทุกท่านตลอดไป พบกันใหม่ฉบับหน้า สวัสดีครับ.....

.....